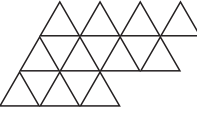

CULTUUR
KUNST, MUZIEK, THEATER, EXPOSITIES, MUSEA

BRENG UW TENTOONSTELLING, VOORSTELLING OF VEILING ONDER DE AANDACHT VAN RUIM 2,7 MILJOEN CULTUURLIEFHEBBERS.

PLAATS EEN ADVERTENTIE IN DE RUBRIEK CULTUUR IN HET AD, DE VOLKSKRANT, TROUW EN HET PAROOL.

BEL VOOR ADVERTENTIE - MOGELIJKHEDEN 088-572 2890.

‘Als ik zing ben ik verliefd’

Na jaren ploeteren komt zijn droom uit. Zanger Sjors van der Panne deed mee aan ‘The Voice’ en werd tweede. Zijn repertoire? Nederlandstalig op de grens van kleinkunst en pop. Morgen debuteert hij in het Concertgebouw in Amsterdam.

INTERVIEW **Rinske Wels**

Het kostte enige moeite. Marco Borsato, de teamcaptain van kandidaat Sjors van der Panne (35), wilde graag dat die in ‘The Voice of Holland’, live, een lied van Jacques Brel zou zingen. In het Nederlands. Producent John de Mol had zijn twijfels, maar Borsato knokte, en uiteindelijk zong Van der Panne voor bijna 2,3 miljoen kijkers ‘Laat me niet alleen’. Hij maakte indruk met die vertolking en De Mol was om. “Ik heb later gehoord dat kinderen die zaten te kijken in huilen uitbarstten bij dat lied.”

Sjors van der Panne was sowieso een opmerkelijke kandidaat. Hij zong alles in het Nederlands, en koos telkens kwaliteitssongs op de grens van pop en kleinkunst: Claudia de Breij, The Scene en zijn grote held Frank Boeijen. Hij werd uiteindelijk tweede, na het trio Ogene.

Sfeer maken

Als jongetje van zes stond Van der Panne al met zijn neus vooraan als er ergens werd opgetreden. Hij keek naar de muzikanten, de boxen, de instrumenten en proefde de magie. “Ik wilde gewoon altijd live-optredens zien. Keek naar ‘Op volle toeren’ bijvoorbeeld. Ik mocht in 1988 naar Anita Meyer in Ahoy, toen was ik negen. Van Lego maakte ik podia en knutselde daar microfoons bij. En dan vloog ik er met een vliegtuig naartoe, ha ha. Op mijn tiende kreeg ik een gitaarversterker. Niet om gitaar te spelen, maar om een microfoon in te pluggen. En dan meezingen. Lichten dimmen, sfeertje maken, dat werk.”

“Ik kom totaal niet uit een muzikaal gezin. Het was de bedoeling dat ik pabo zou doen. Dat heb ik twee keer geprobeerd, net als maatschappelijke vorming. Op de Kleinkunstacademie werd ik niet aangenomen. Ik wist dat ik

‘Noten lezen kan ik niet, wil ik ook niet leren. Ik wil niet compleet bekwaam zijn. Laat me maar zo klooiën, zo word ik heftiger.’

Debuteren in het Concertgebouw

Zanger Sjors van der Panne (35) tikkert al ruim tien jaar aan de weg. Zijn doorbraak kwam toen hij afgelopen najaar meedeed aan de talentenjacht The Voice of Holland. Onder leiding van Marco Borsato schopte Van der Panne het tot de finale, waar hij tweede werd achter het trio Ogene. Vanaf morgen begint hij aan een reeks van vijf concerten in het Concertgebouw in Amsterdam. Op 20, 23, 24 en 27 februari en 6 maart zingt hij de mooiste Nederlandstalige liederen van hemzelf en anderen. Dat herhaalt hij 14 maart in Enschede (De Kleine Willem).

www.sjorsvanderpanne.nl

wilde zingen, ik had wel talent, maar ik wist niet hoe ik het moest aanpakken. Toen ben ik maar begonnen, eerst op het open podium in theater de Engelenbak. Dat was in 2004. Met trillende beentjes deed ik een kwartier. Het was geweldig. Daar waren Brigitte Kaandorp, Paul de Leeuw en Youp van 't Hek begonnen en ik stond daar gewoon.”

Daarna ging het niet echt snel. Per optreden moest hij het veroveren. Met geleend geld van zijn vader maakte hij de cd, ‘Eén nacht’, die in 2011 uitkwam. Maar nog schoot het niet op met zijn bekendheid, en dus niet met het aantal optredens. “Ik was boos, ik wilde gehoord worden. Er moest iets gebeuren. Toen heb ik me aangemeld bij The Voice.” Hij deed auditie met ‘Zeg me dat het niet zo is’ van Frank Boeijen. De juryleden draaiden vrijwel onmiddellijk alle vier om. “Het moment dat die stoelen draaiden was een van de mooiste momenten van mijn leven”, bekent hij. “Ik moest zo huilen na afloop. Je wilt al zo lang dat ene moment pakken en dat gebeurt opeens...het kwam hard aan. Een positieve klap.”

Keyboard

Na tien jaar roeien tegen de stroom in, voelt het nu voor het eerst rustiger. The Voice heeft hem de duw in zijn rug gegeven die hij nodig

had. Van der Panne vindt het helemaal niet erg dat hij niet gewonnen heeft, dat geeft hem meer vrijheid. Zijn plan is om dit jaar een paar singles uit te brengen en het liefst een album. En hij wil graag veel optreden. Van alle hectiek rond het programma is hij nu net een beetje bijgekomen. “Ik hoop dat er nu tijd komt om weer liedjes te gaan schrijven.” Voor zijn eerste cd putte Van der Panne uit zijn eigen leven en gevoel. “Wat ik schrijf is altijd waar. ‘Laat me van Shaffy zou ik niet zingen als ik het niet verstonde’. Het lijkt ook op mij, ik snap het. Ik schrijf het liefst in de ochtend, dan ben ik kwetsbaar. Ik moet openstaan en helder zijn. Sinds kort heb ik een tweedehands keyboard, dus nu kan ik ook beter componeren. Noten lezen kan ik niet, wil ik ook niet leren. Ik wil niet compleet bekwaam zijn. Laat me maar zo klooiën, zo word ik heftiger. Ik zal ook nooit achter een piano kruipen op het podium, ik heb mijn lijf nodig om te zingen. Hoppa!”

Eenzaamheid

Een thema dat in zijn liedjes vaak terugkeert is eenzaamheid. Hij is opgegroeid als enig kind en nog steeds zoekt hij graag de eenzaamheid op. “Muziek was de uitkomst, ik leefde in de liedjes van anderen. Daar voelde ik me thuis, dat was mijn wereld. In de muziek van Frank Boeijen kon ik helemaal verdwijnen. Dat gevoel heb ik meegenomen naar nu. Dan zit ik op de bank met een wijntje voor me uit te staren. Dat kan niet elke avond, ik heb een dochter, dus ik moet ook een vader zijn.”

Dochter Amy is nu anderhalf. De moeder is een goede vriendin van hem, theaterregisseuse Karina Kroft. “Zij wilde graag een kind van mij en ik zei: ‘Dat gaan we doen’. Binnen twee keer was het raak, het was *meant to be*. We zijn vriendschapsouders, dus we gaan nooit uit elkaar. En Amy is een lekker wijffie geworden. Grote mond, lief, charmant. Als ze bij mij is, ben ik haar vader, haar veilige haven. Daarom moet ik af en toe mijn eenzaamheid opzij houden en in de vrolijkheid van mijn dochter stappen. Dat is heel gezond.”

Toch is die eenzaamheid ook een bron voor hem. “Ik voed me er misschien wel mee. Ik wil dat patroon, dat er vanuit vroeger is, niet doorbreken.” Past daar dan wel een partner bij? “Ik hoop het. Ik twijfel. Dat gaat niet soepel bij mij. Ik ben weleens zo gek op iemand geweest, dat toen het uitging, ik de ziektewet in moest. Zo ben ik, alles of niets. Gelukkig is dat nu minder, omdat ik de muziek heb gevonden. Als ik zing ben ik verliefd. Daar kan ik alles in kwijt, daarom is het zo belangrijk voor me. Ik heb liever de muziek dan die ene liefde, misschien.”

‘Ik moet af en toe mijn eenzaamheid opzij houden en in de vrolijkheid van mijn dochter stappen’

concertrecensie

De smeuge strijkers bewegen als een korenveld

KLASSIEK

Mahlers Tweede symfonie
Berliner Philharmoniker

★★★★★

Wat hebben Mahler en Lachenmann met elkaar gemeen? In ieder geval dat ze, bij de juiste keuze van werken, op één programma passen. Typisch iets voor Simon Rattle, de chef-dirigent van de Berliner Philharmoniker, om een dergelijke combi te laten horen.

De oren smeren met Lachenmanns 'Tableau', daar begonnen Rattle en de Berlijners mee in Amsterdam. Schuivende en schurende noten, strijkstokken die zich niet boven maar onder de snaren bevinden, vage vegen naast scherpschutterij: in een mum van tijd geeft Lachenmann een orkest de gelegenheid om te laten horen waartoe het in staat is.

Wat zitvlees was gewenst, want na 'Tableau' verscheen zonder pauze de Tweede symfonie van Mahler op de lessenaars, een kolos van ruim anderhalf uur. Overigens niet op die van de Brit, hij dirigeerde uit het hoofd.

De 'Auferstehungssymfonie', Mahlers meest filmische partituur, heeft baat bij Rattles luciditeit. De aanwijzing bij het vierde deel, 'Sehr feierlich, aber schlicht' (Zeer plechtig, maar eenvoudig), neemt hij als leidraad voor het hele werk. En dan: je weet het, maar toch ben je weer ondersteboven van de smeuge Berlijnse strijkers. Ze horen tot de buitencategorie. Bewegend als een golvend korenveld bracht het corps een zinderende klank voort.

De partituur van de Tweede staat bol van de regievoorschriften; de componist bemoeit zich niet alleen met de muziek, maar ook met de plaats van de instrumenten en de timing tussen de delen. Zo letterlijk nam Rattle Mahlers wens om 'Urlicht' zonder enige onderbreking in te zetten, dat mezzo Magdalena Kozená al binnenstommelde toen het publiek nog naar adem hapte. Tikje zonde, net als haar operateske inslag. Kippenvel werd eerder veroorzaakt door de sopraan Kate Royal en door de zoemende kwaliteit van het Groot Omroepkoor. De roffelende slagwerkers brachten een aardverschuiving teweeg die het Concertgebouw op z'n grondvesten deed trillen.

Rattle begon met muziek uit 1989. Mahlers symfonie is van een eeuw eerder, maar ook die klinkt modern onder zijn handen. Hij fileert het werk en tilt de hele materie naar een hoger plan, zonder in een overemotionele mahleriaanse draaimolen te belanden. Ronduit geniaal.

FREDERIKE BERTSEN